

A TÉGLAGYÁR

A téglagyárak környékén mindig vadvirág virít, csak figyelj meg. S ez eszedbe jut akkor is, ha tél elején hajtasz el a téglagyár mellett, vagy inkább hajtasz át a téglagyáron, mint itt most. A gyárudvart kettészeli az út, jobbról-balról beláthatsz az emeletes szárítókba, a földszintes irodákba, amelyekben még egyszer sem mozdult semmi. Munkaidőben itt szalagok burroghatnak a szürke, zsírosfényű agyagtáblákkal, s írnokok ülhetnek a légyiszkos ablak mögött. Régen lejárt már a száradelői munkaidő, s késik a reggel, amikor az eltávozókat a korai munkakezdésre visszakolompolják. A téglagyárak környékén mindig áll az idő. Félkész termékek sora szárad a félkész időben. Befejezetlen mozdulattal a szög mellé akasztották a varrás mentén felhasított zsákot, mely a gyors esőkben jól védte a fejet és a hátat. (Aki téglagyárban dolgozott, arra félig Isten viselt gondot; sütötte a kerek nappal téglaporos bőrét, áztatta a gyors esőkkel mindig vizes hátát. S amit a nap a tüzes billogjával a bőrbe pecsételt, azt az eső sem moshatta már le. Jönnek-mennek még szerte a világban Isten pecsétjé-től megjelölt emberek, arcuk rovátkái helyel-közzel kibetűzhetők, mint kissé elmosódott kerek pecsétek.)

A szög mellé akasztott zsák a napon harmonikásra száradt, megkövesedett járataiban néha gégr motoz.

Az út fölött csukott függőfolyosó megy át, összekötve két szárító helységet. Itt közlekedhetett a munkavezető, aki a nap és eső ellen mégsem tehetett magára zsákot. S itt akarta megnézni, hogy az éneklős rakodólány rigója sárga-e vagy fekete. De csak azt tudta meg, hogy a rigónak szárnya van, és gyorsan elrepül.

A függőfolyosó árnyéka kissé eltolódva vetül az útra, délutánba csúszik a nap, téleleji, sekély délutánba. Az árnyékot ferdén keskenyvágányú sín szeli bizonytalan vonalvezetéssel; száraz, téleleji portól félig betemetve.

S a megállt időben egy félszeg kikacsintás; felkiáltójeles kresztábla a sinek előtt. A mesei tudat idézőjele; jelzi, hogy az „egyszer volt, hol nem volt” után elkövetkezik az „itt a vége, fuss el véle” is. Egyéb veszélyre nem számíthatok. Kisvonal biztos nem jön, a gyár fölött a hajtányok ideje is lejárt. Úgy döntök, hogy a veszélyt jelző táblát figyelmen kívül hagyom, teljes gázzal megyek beljebb a téglagyár belsejébe, mert csak ez érdekel, de mire lassítanék, már minden a hátam mögött van. Marad a téglagyár emléke.

Sopron

Dalos Margit

Jandó Péter